

senterer tilsammen et stabilt flertal, som er parat til at påtage sig et ansvar for at styre Danmark trygt og sikkert igennem det økonomiske stormvejr, der raser rundt omkring os.

Kl. 21:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til statsministeren. Der kom en skov af hænder op, lige før han startede. Vi mener, at vi har fået alle skrevet på listen, men lad mig for en sikkerheds skyld læse op – og hvis nogen er blevet forbigået, må de reagere.

Følgende har meldt sig: fru Helle Thorning-Schmidt, hr. Villy Søvndal, hr. Morten Østergaard, hr. Per Clausen, fru Karen Hækkerup, hr. Ole Sohn, hr. Jens Peter Værnersen, fru Nanna Westerby, hr. Benny Engelbrecht og fru Yildiz Akdogan. De er på listen nu.

Det er først fru Helle Thorning-Schmidt.

Kl. 21:17

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jamen først og fremmest utrolig mange tak til statsministeren for den her historiefortælling om alle de gode resultater, der er opnået gennem de sidste mange år. Det er jo rørende, at alt det, der går godt i Danmark, skyldes regeringen, og alt det, der sådan er gået mindre godt, kommer udefra. Det er ligesom den figur, vi har fået hele tiden.

Men jeg er jo i løbet af i dag og i løbet af i tirs-dags blevet fuldstændig klar over, hvordan statsministeren tænker. Det er klart, at der er nogle klare prioriteringer. Jeg synes, det er godt, at vi får rig lejlighed til at debattere det i dag. For prioriteringerne handler om tre ting: at finde flertal for dagpengeforringelser, at gå ind og kigge på efterlønnen en gang til og endelig at føre en økonomisk politik, der dæmper væksten i samfundet. Det er opsummeringen af statsministerens opskrift.

Statsministeren sagde det jo tydeligt. Han sagde tydeligt, at vores største udfordring er mangel på arbejdskraft, også selv om ledigheden skulle stige lidt. Hvad viser det? Jo, det viser to ting ganske, ganske tydeligt. Det viser for det første, at statsministeren ikke helt er på højde med situationen, for der er ikke tale om små stigninger. Når eksperterne udtaler sig om ledigheden næste år, så taler de om en fordobling af ledigheden. Og så vil statsministeren sikkert sige, at nu gør jeg situationen værre, og at man ikke skal tale sådan om situationen, men jeg vil bare sige, at vi altså bliver nødt til at tale om problemerne for at løse dem.

For det andet er regeringen tilsyneladende parat til at acceptere en ganske høj ledighed. Der er det, at jeg gerne vil komme med et spørgsmål til statsministeren. Hvad er det egentlig for en ledighed, statsministeren ligesom synes er passende for inflationsniveaet og for lønniveaet, der skal holdes i ro? Hvad er det for en ledighed, vi skal op på? Er det den strukturelle ledighed? Er vi sådan oppe over og på den dårlige side af 100.000 mennesker? Hvor mange mennesker er det, vi snakker om her?

Kl. 21:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ja tak, statsministeren.

Kl. 21:19

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen svaret er jo, at hver eneste, der går arbejdsløs, er en for meget, og regeringens bestræbelse er at holde arbejdsløsheden så lav som overhovedet muligt.

Kl. 21:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Helle Thorning-Schmidt.

Kl. 21:19

Helle Thorning-Schmidt (S):

Hvis *det* er regeringens bestræbelse, hvorfor har man så iværksat to tiltag, som man med sikkerhed kan vide vil dæmpe væksten, vil dæmpe økonomien og vil få ledigheden til at stige? Man har et anlægsloft, det er det ene, og så vil man iværksætte en SP-ordning, det er det andet. Man ved med sikkerhed, at det vil skubbe yderligere til ledigheden. Hvorfor er det, man har iværksat det?

Vores holdning er jo helt anderledes. Den er, at det netop er presset på arbejdsmarkedet, der sikrer, at flere mennesker kan fastholde deres job, og at flere mennesker kan komme ind på arbejdsmarkedet: seniorer, indvandrerkvinder, mennesker, der skal have fleksjob. Det er lige præcis det pres på arbejdsmarkedet, som sikrer, at de sidste kommer med. Jeg forstår egentlig ikke, at statsministeren accepterer det.

Hvor er det, ledigheden skal op, før statsministeren anerkender, at vi har et problem, der ikke bare kan løses med de skattelettelser, jeg også hører statsministeren tale om, men rent faktisk skal løses med konstruktiv politik, der giver et lille skub, sådan at ledigheden ikke kommer til at stige i den kommende tid? Det er det ene, jeg gerne vil høre statsministeren om.

Det andet – og jeg vil meget gerne have et klart svar – er, at når statsministeren taler om reformer, og at man er så reformivrig, så vil jeg